

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnishtvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

O razmerah v Trstu

priobčila je sobotna „Edinost“ naslednji članek:

„Govorili smo že v zadnjem listu o slovesnej seji našega mestnega zastopa, pri kateri so ume-stili župana Bazzonija.

Dogodki, kateri so se mej nami vršili v naj-bližnji preteklosti, so bili tako važni, da je cela Avstrija obrnila oči svoje proti Trstu. In ker je se-danji naš položaj posledica teh dogodkov, mislimo, da ni odveč, ako se zopet danes pečamo z gori označenim predmetom.

Vest, da je umirovljen prejšnji naš namestnik, vzbudila je senzacijo povsodi. Ves svet izrekel je svoje prepričanje, da temu umirovljenju ne more slediti le promena osebe na namestniškem sedeži, ampak da mora biti govor o promeni vladnega zistema v Trstu. Zavest, da bodo zavladata druga načela, bila je obča; in to ne le mej nami, ampak tudi v krogih nasprotniških. Italijanskih krivičnikov se je polastil neznanski strah.

Primorski Slovani, katere sta tako dolgo tlačili neizprosna vladina roka in pest nam sovražne irrendente, oddahnili so se, trdno se nadejajoči, da jim posijejo milejši dnevi. Krivica in zatiranje — tako smo mislili — umakniti se bodeta morala načelom enakosti državljanov in splošnej pravici. Nadejali smo se takega preobrata tem bolj, ker je živi interes državne ideje kategorično tako zahteval. Take so bile naše nade še pred nedavno.

So se-li naše nade uresničile, se je-li res naša usoda boljšala?! Ali smemo gojiti upanje, da se bode naš položaj v Trstu boljše, saj v kratki bodočnosti?! Bodimo odkritosrčni: vesele naše nade so se skrčile dokaj, ginjevajo nam, kakor beli sneg pod gorkimi žarki pomladanskega solnca. Zelena drevo, na katerem so cvetele naše nade, jelo se je sušiti: fallen sehe ich Zweig auf Zweig.

Uže priprave same za nove volitve za mestni zastop, oziroma deželni zbor, vzbudile so v nas bo-jazen, da gospodi, katera je imela krmilo v rokah, ni bilo do tega, da bi brezobzirno izvajala posledice, kakoršne je z logiško silo zahteval novi položaj. Začeli so lavirati in sumljive kompromise sklepati. To je bil prvi greh. Nasledek te neod-

ločnosti je bil, da se je zopet ojačila prestrašena intransigentna italijanska gospoda. Instinktivno je slutila, da položaj jej ni tako neugoden, kakor se je vidilo prvi trenutek, ampak da jim je treba le nekoliko premeniti vedenje svoje. Jedro naj ostane isto, dati mu je samo druge lupine. In nasprotniki se niso varali, prišlo je tako, kakor so računali in si želeli. Vladnim krogom slepo služeči listi, katerim so tudi Dunajski židovski listi iz lahko umevnih raz-logov glasno pritrjevali, peli so naukušene slavo-speve „veselemu preobratu“. Tržaškimi „konservativcem“ širila so se prsa samega veselja, kajti do-segli so na jeden mah dvojni uspeh: njihovo „av-strijsko“ zasvetilo se je v bliščečej luči, ne da bi jim bilo treba prikrivati starega svojega sovraštva do nas Slovencev. Irredentizem so uničili — tako so zatrjevali — do cela in definitivno, zajedno se pa tudi izognili njim gotovo nad vse neprijetnej po-trebi, ozirati se na pravice zatiranih Slovencev. Za-tiranje Slovencev je tem gospodom glavni aksijom državniške modrosti.

Kolika zmeta! Ne razumemo, kako so mogli naši vladni krogi misliti in verjeti, da so se mi-šljenja in načela kar na mah tako radikalno spre-menila, ko so vendar odločujoče osebe iste ostale?! Mišljenje in prepričanje se ne da kar tako sleči, kakor slečemo suknu s telesa. To lahkoverje vladino je bil nje drugi greh.

Ako je res še kdo dvojil o tem, tega so mo-rali pri instalaciji županovej izusteni govori teme-ljito poučiti, da je res tako, kakor trdimo mi. Ti govori so bili blisk, ki nam je kaj dobro razsvetlil vse prizorišče.

Glede govora gosp. namestnika je mogoče, da mu bode kdo štel to okolnost na dobro, da ni žu-gnil besedice proti nam, proti „agitatorjem“. A nam to ne zadostuje; mi bi bili želeli jasne izjave. Čuti smo morali dosedaj le odurne, neprijazne glasove, zato pa nam bi bila le jedna sama prijazna beseda dobro dela. Pričakovali bi bili, da se bodo prava naša slovesno proklamirala. Odločna, prava beseda iz tako odličnih ust, bila bi gotovo napravila pri-meren vtis tudi pri italijanskih srditežih. To se ni zgodilo in to je vladin tretji greh! Kaj nam has-nejo platoniška zatrjevanja naše „Triesterice“ o jed-

nakopravnosti vseh narodov, ko se nam vender ta jednakopravnost povsod in vsikdar krati! Tudi to nema veljave, da „Triesterica“ sedaj — ko je pre-pozno — graja župana, češ, da so bile tiste besede o „agitatorjih“ in „latinskeje kulturi“ — ein sehr unglücklicher Nachsatz. Za tako početje izumilo je naše ljudstvo že davno prav primerno prislovico: po toči zvoniti.

Kar se pa tiče govora županovega nam je iz-javiti, da take brezaktnosti niti pri njem ne bi bili pričakovali. Da ga ni do cela omamila stran-karska strast, skušal bi bil ob svojem nastopu in pri tako slovesnej priliki, kazati vsaj na videz ob-jeektivnost. Ako bi mu bila pravila dostojnosti le količkaj sveta, ne bi bil žalil v tem svečanostnem trenutku svojih, četudi neljubih mu soobčanov. Toda nasprotnikom našim ni nobena stvar sveta. In ako je že govoril o „agitatorjih“, zakaj pa ni obsodil zločinskih agitacij, došlih od onestran meje, katerim agitacijam je namen, uničiti državo našo?! Na jedni strani je videl kaj dobro „agitacije“ naših okoli-čanov, domačinov; na drugo oko je bil pa čisto slep in ni videl gorostasnih stvarij, vršečih se na škodo skupnej domovini našeje. Ako smo tudi res „agitatorji“, se agitacije naše gibljejo le na postavnih tleh. Morete pa trditi kaj jedna-cega tudi o onih agitacijah, glede katerih ste vi, gospod župan, tako milostno zatisnili jedno oko?! —

Dobro je, da vemo, pri čem da smo. A vedi župan Bazzoni, in vedo naj vsi drugi, da rod „agi-tatorjev“ mej nami ne bo izumrl, dokler ne dose-žemo to, kar nam gre — pravice svoje.“

Z Beneškega.

Dne 9. januarja. [Izv. dop.]

Dolgo je že, odkar se nesem pri vas oglašil. Kaj hočete? Človek sem tudi jaz, a povrh še člo-vek-strahopetec. Toliko gorkih so mi bili pri nas naložili zaradi mojega zadnjega dopisa, da se nesem do sedaj predrznil niti pomisliti na „Slov. Narod“. Bog mi grehe odpusti, če sem vreden; sam si jih že ne morem odpustiti, in, kar je še bolj obžalo-valno, tudi skesati se ne znam! Sicer pa tudi bi ne bil imel mnogokaj novega sporočiti o naši de-želici. Da našim „možem“ ne ostaja pameti, to je

LISTEK.

Slike litevske.

V palači in dvorci.

(Češki napisal E. Jelinek, posl. V. Nevin.)

(Dalje.)

Govorilo se je še spoštljivo o panu Henriku in o njegovej dobrotljivosti. Tudi sem opazil, da so se starejši pani z ozirom na svojega juteršnjega gostitelja nekaj dogovorili, ali pred menoj so hoteli to očitno prikriti. Poslušal nisem — saj to izvem, ako bode treba.

Počasi smo se razšli tiho po pripravljenih spalnicah.

Kar se tiče mene, dolgo nisem mogel zaspati, pisal sem si zaznamko o poljskeje gostoljubnosti, zabeležil razne misli in premišljal konečno o tem, kako pač bode jutri pod slannato streho pana Henrika. Veselil sem se tudi razdelitve klobukov, kar je obetalo veliko veselja. Le jedno me je mu-čilo — gmotne razmere ubogega šlahčiča. In pa... sam boš tam gost, kjer nedostaje? To me je sicer v veselej dobri volji motilo. V uteho bilo mi je

to, da je povabilo morala vsprejeti poleg mene še cela vrsta inih ljudi. Jeden več ali manj — na tem ni nič.

Zaspal sem konečno tudi jaz spanje pravičnikov. Ko sem prišel drugi dan k zavtraku, govorilo se je tam že živo o poti k panu Henriku, kateremu je danes tekla nekako mlajša kri po vseh žilah. Dasi je bival še na tujih tleh, vedel se je že kakor gospodar. Poln laskavosti in ljubeznjivosti hodil je od jednega do drugega, razven tega tekal je včasih na dvorišče osvedočiti se, ali zadoščajo vsem že pri-pravljeni vozovi, prešteval nas v duhu — in mel si radostno roke. Vse mu je šlo po sreči.

In čim bolj se je zblizal čas odhoda, tem-več bilo je govorjenja in opravila. Osobito damska toileta, vsled nedostatkov klobučkov, prouzročila je mnogo veselja in mi ponudila scela nepričako-vano priliko, storiti zopet korak na polji slovenske ethnografije. Ker dame niso imele s čim pokriti svojih glav, obivale so si je s svilenimi robci, z belimi, rdečimi, modrimi, pestrimi. Najglavneje pri tem vsem je velezanimivo obvezovanje. Ne mo-rete povedati, kako znamenito umejo naše krasne Slovanke obvezovati robce: inace pri nas, inace na Ukrajini, inace na Litvi, povsod inace, a vender

lepo in ukusno. Hvalijo Činanke, da umejo ukusno krasiti in česati vlase — ali kaj je to napram ukusu, s kakeršnim znajo slovanske seljanke za-vezati svoje robce! Stori tako in tako — in že jej sedi na glavici robec tako ukusno, da bi smela vsaka Pariška modistka iti k njej v šolo. Nihče bi ne povedal, kako takej Litvinki pristojta takov robec, osobito mladej, katera si ume prav prosto nategniti konce (glejte: tako in tako!). K temu se pritakne še tu in tam kaka cvetka, in najkrasneja glavica na svetu je gotova.

Oprostite laskavo, da sem se zopet oddaljil, ali ethnografija ima tudi svoje pravo in njen tok zmore me vselej.

Konečno smo sedali na vozove. Sam pan Henrik, držeč v roki rediteljsko palico, urejeval je našo odpravo. Prav nič se nisem srdil, da mi je odločila usoda sesti k damam. Razume se, da sem delal potoma na gospici Bronci pridno ethnografične študije, katere so se mi posrečevale tem bolje, čim več postrežljivosti je kazala laskava Litvinka; tri-krat mi je razvezala robec in trikrat ga zavezala, naposled mi je obljubila, da mi ga dá v spomin, prav tak, kakor jej je sedel na glavici. Danes je ta robec lep model narodnega vezanja in poleg tega

sicer vedno obžalovanja vredna, pa stara resnica. A kaj se jim boče? Saj menim, da je bolj ali manj povsod tako.

Koncem preteklega leta smo imeli po vsej Italiji na novo urejene administrativne volitve, katere so marsikje tu in tam reči na gorje preobratile. Pri nas seveda neso imele posebnih nasledkov. Zmešnjave prej, zmešnjave zdaj; strankarske borbe prej, strankarske borbe zdaj; nepremišljeni troški, jeza, nesloga, egoizem, podlost in redko kedaj za čudo kako dobro zrno. Zanimivo je pa to, da nam je začela slavna vlada imenovati za župane (sindake) čevljarje. Nekdaj se je pravilo „le čevlje sodi naj kopitar“; a zdaj ga bomo videli s trojbarvno „sciarpo“ ponosno obredovati pri prejemanju civilnega, ne baš svetega zakona. Pa naj župani, kdor hoče, samo da dobro župani; saj ni itak pri nas kaj izbirati. Marsikateremu je žal, da smo pri zadnjih volitvah izgubili v prof. Klodiči dobrega provincijalnega (deželnega) odbornika; še jeden Slovenec sedi v provincijalni zbornici, a če ne bodo naši volilci pameti rabili, nam še tega izpodrinejo in potem smo brez skrbi: si bodo pa sami Lahji za naše interese glavo belili.

Da preidem na drugo točko. Pri nas smo zopet v zadregi zaradi pomanjkanja duhovnikov. Vsaj troje važnih kaplanij, da ne štejem manjših, je brez duhovna, kar je že velika nadloga, posebno na zimo. Zadnjega duhovnika smo izgubili v čest. gosp. Podreki, odličnem rodoljubi in znanem pesniku slovenskem. Umrl je nagloma preteklega novembra 67 let star. Bil je občespoštovan in priljubljen in še dolgo nam bode žal po njem.

K zadnjemu naj pristavim, da „influenza“ je tudi pri nas zelo razširjena in se v nekaterih krajih kaže še precej huda. V Šentpeterskem učiteljskem zavodu so skoro vse učenke zbolele. Tudi v Vidmu in drugod po provinciji se precej urno širi.

O reorganizaciji mestnih uradov.

O tem uprašani došel nam je nastopni dopis.

V zadnji seji starega leta je gospod podžupan povodim noveletnega častitanja gospodu županu tudi izrekel željo, da se v tekočem letu zgotovi reorganizacija mestnih uradov in nov selilni red. O selilnem redu ne bodem govoril, ker se je stvar že dovolj razpravljala v mestnem zboru, pač pa o preustroji mestnih uradov.

Kdor količkaj pozna razmere pri tukajšnjem magistratu, pritrtil mi bode, da je reorganizacija nujno potrebna, potrebna tako silno, kakor je stari rotovž poprave in obnove potreben in le čudno se mi zdi, da stvar nikakor ne gre naprej in vse trdovratno leze po starem tiru. Le tu in tam se kaj novega ukrene, ali nov uradnik nastavi, da se prazne luknje zamaše, drugo pa ostaje vse pri starem.

Prejšnja nemčurska večina zapustila nam je na rotovži pravi Avgijev hlev. Gospodje tirali so visoko politiko, jahali velikonemško kljuse in zaradi tega je ostalina njihova tako žalostna. Vse je ostalo pri starem. Pri nobenem uradu ne nahajamo pravega službenega reda. Pri tem uradu n. pr. je preveč uradnikov, pri drugem pa premalo in nekateri so uprav preobloženi. Isto tako je z uradnimi urami. Nekateri uradniki prihajajo v urad, kadar se jim

neposlednje okrasje mojega — muzeja. In v resnici mi je dražje, nego milijon slavnih pričekov Bog ve kakih mandarinek.

Na dano znamenje pomaknili so se vsi vozovi naprej.

No, to je moral biti na nas lep pogled: dame v pestrih robcih dajale so vsej družbi malo čmernosti in tudi mi, možje, z najrazličnejimi klobuki in čapkami na glavah, kakor si bodi na hitro dobljenimi, bili smo videti čudni. Ali na deželi dovoli si človek marsikaj. Škoda le, da nismo srečali potoma policije, slavnoznane po svoji gorečnosti — gotovo bi nas bili sumničili nove zarote. Razven tega bi bilo sumno, da se je na Litvi na jedenkrat toliko ljudi sešlo . . . No nebo je bilo ondaj milostivo. Peljali smo se četrte ure in nismo srečali niti jednega policijskega postavljenca. Niti jednega! Da niti žandarja!

Pot je šla iz početka po pruskem drevoredu, na to pa se je zavila naglo k severozapadu. Ej! To ni bila več uglajena pot, preje mehka globelj, razdrapanana in neravna — taka, po kakeršnej se vozi k šlahtskim dvorom slamnatih streh. Povsem imeli smo vsega k panu Henriku kakih deset vrst — malenkost.

ljubi in občinstvo dela v tem oziru svoje opazke in se čudi, da je baš na tem mestu pogrešati reda in točnosti.

Velik nedostatek kaže se v tem, da nemamo tržnega komisarja. Imamo sicer 2 mestna komisarja, a obadva imata toliko in tacih agend, da se s trgom ne moreta baviti. Sploh o poslovanju tržnega komisarja v nas menda še ni pravega pojma, in če bi se bilo to velevažno mesto že davno razpisalo in popolnilo. Da je temu skrajna potreba, prepriča se vsak, kdor ob tržnih dnevih obiskuje naš trg. Naše gospodinje bi utegnile o tem marsikatero povedati. Živež, ki se na trgu prodaje, je mnogokdaj pokvarjen, zdravju škodljiv, razmere so celo take, da se za drag denar časih ne dobi družega, nego surovosti od te ali one košate branjevke.

Tržnega komisarja glavni posel bi bil: vsak dan pregledati na trg prineseni živež: meso, sočivje, ovojče, moko, mleko, maslo itd., sploh nadzorovati trge. Seveda je treba v ta namen večšega uradnika, imajočega potrebno sposobnost in izpite, kajti preiskavanje živeža ni malenkost. Kdo pa sedaj vse to opravlja? Nihče! Mestni živinozdravnik ogleduje eb tržnih dnevih meso, drugo pa se vse v nemar pušča. Če tu pa tam Rus kaj nezrelega sadja konfiskuje, je pa vse! Meso moralo bi se vsak dan na trgu, kakor tudi v mesnicah pregledovati, posebno v poletnem času, ne pa samo ob tržnih dneh. Seveda pri sedanjih upravi to skoro mogoče ni, ker sta oba živinozdravnika nastanjena v klavnici, na magistratu pa ni nobenega. V klavnici naj bi administrativne zadeve upravljal uradnik, potem bi zadoščeval samo jeden živinozdravnik, drugi pa naj bi se nastanil na magistratu, da bi vsak dan natančno pregledoval naš trg itd.

Ker sem že omenil živinozdravnikov, povem naj še, da mi ni znano, kakšen poslovni red imata mestna živinozdravnika, če ga sploh imata. Čudno se mi pa zdi, kar mi je nekoč pravil moj prijatelj. Njegovega psa, ki je bil nekoga za hlače popadel, poslal je magistrat (!!) v živino-zdravnišnico na ogled in tamošnji „kuršmid“ je konstatoval, je li pes zdrav ali ne. Ako je to res — in dvomiti o tem nema,uzroka, potem res ne vem, čemu sta mestna živinozdravnika.

Kakor tu, kažejo se nedostaki tudi drugej. Izgubili smo marljivega mestnega fizika, mesto njegovo bode pa gotovo dolgo prazno. Jaz si vsaj građuiranega doktorja zdravilstva misliti ne morem, ki bi prosil za tako slabo plačano, a jako težavno službo. In kaj je s knjigovodjo? Večje zasobne tvrdke imajo po dva knjigovodji, glavno mesto dežele pa, katero ima toliko posestev, blizu 50 poslopij in ogroinno upravnih panog, pa se še ni uspelo do svojega knjigovodje, dasi se je o tem že čul marsikateri „Ceterum censeo“.

Ker sem že plačo omenil, opomnim naj še to, da so mestni uradniki večinoma slabo plačani, da svojemu stanu primerno živeti ne morejo in da je reorganizacije tembolj treba, ker se je cena živilom podvojila in potrojila.

Na nekaj hočem pa še posebno opozoriti naše mestne očete, namreč na policijo. Noben urad ni tako krvavo potreben reorganizacije, kakor baš naša

Ničmanj zadoščala je ta kratka oddaljenost za spomin na dobo davno minolo. Peljaje se iz imovite litevske palače in bližaje se z vsako pedjo ubožnemu dvorcu, kateri je obetal vsprejeti nas z jednako gostoljubnostjo, gotovo z vsemi napetimi močmi, spomnil sem se nehote imovitega pana Radzivila in male njegove šlahte. Osobito jedna zgodbica iz življenja tega magnata ujemala se je z današnjo potjo izvrstno. Moram vam jo povedati. To pripada nekako k celoti.

Morda veste to, da je živel na Litvi za kralja Stanislava Avgusta slavni šlahčič Karol iz rodu Radziwillov. Bil je hetman in najbogateji pan vse šlahte Obške sploh. Vladal je z 200.000 dušami in vlastno vojsko (2000 kazakov in 6000 pešcev); letni njegovi dohodki znašali so vedno do šest milijonov poljskih zlatov. Imel je tudi lep kontuš in poleg njega bliščečo palačo, o kateri se je govorilo, da je stala polnih sto tisoč zlatov. Pan Karel Radziwill je torej imel o čem živeti in si dovoliti marsikatero dobro društvo.

Bil pa je vedno dobre volje, bratil se rad iz ubožnejo šlaho in je često gostil v Vilni, v Nesveži, v Lublini, da i v Varšavi. Mej njimi je bilo tako zaupljivo občevanje brez ozira na to, kaj komu

policija. Teh par mož, ki jih imamo za stražo pač nikakor ne zadostuje za naše glavno mesto.

Saj je vender sramotno za Ljubljano, da ima Maribor, mnogo manjše mesto, veliko bolje organizovano policijo. V Ljubljani nemamo razen na rotovži nobene stražnice, v Mariboru pa jih imajo čvetero, v vsaki po štiri ali pet redarjev in vse stražnice so po telefonu z rotovžem zvezane, tako, da je nakrat pomoč pri roki, ali kar se rabi. Kako težavna je policijska služba v Ljubljani, ko mora mož po 36—40 ur biti v službi, kaže to, da je od oktobra meseca pa do danes nič manj kakor 16 mož službo zapustilo. V Ljubljani je nujna potreba, da se število redarjev pomnoži in napravijo vsaj 4 podružnice ali policijske stražnice v vsaki po 3—4 redarje.

Seveda to vse bode stalo denarja, pa ako ima mesto denar za nove šole, vojašnice, bolnice, vodovod itd., mora ga tudi imeti za svoje uradnike in policijo! Stališče glavnega mesta nalaga nam tudi primerne dolžnosti.

Tu sem le nekoliko omenil reorganizacije, da se vidi, kako je treba vso zadevo temeljito popraviti in, da je treba zato spretnih rok. Kdaj bi se že to lahko zgodilo?! Saj je bilo v preteklem letu v mestnem zboru določeno, da se ima vsa preosnova vsaj do srede aprila zboru predložiti. A leto je minolo in vse je pri starem ostalo in prepričan sem, da ako ne bodo mestni odborniki energičnejši, tudi v tekočem letu še ne bo duba ne sluha o reorganizaciji. — O nekaterih drugih zadevah zglasim se ob priliki.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 14. januarja.

Češki deželni zbor se ta mesec ne bode več sešel. Deželni odbor bode pa za priprave za deželno razstavo dal iz deželnega zaklada potrebnih sredstev, za kar bode zahteval pritrjenje deželnega zbora v bodočem zasedanju.

Češki in nemški odposlanci bili so v soboto na banketu pri ministru baronu Gauči. Včeraj so se pa dalje posvetovali ob urejenju jezikovnih razmer pri sodiščih na Češkem. — Listi raznih strank pišejo, da je malo upanja, da bi pogajanja imela kaj uspeha. „Narodne Novine“ mislijo, da Nemcem ni za spravo, temveč le za gospodstvo, pred vsem bi pa radi vrgli Taaffeja. Neuspeh konference bodo skušali porabiti proti vladi. S Čehi se neso hoteli sami pogajati samo zategadel, da so v pogajanja zapleli tudi vlado, da bodo krivdo radi neuspeha potem nanjo zvrčevali, zahtevajoč, da naj odstopi, ker ni kos nalogi svoji, da bi napravila sporazumljenje mej narodnostmi.

Vnanje države.

Rumunskemu ministerskemu predsedniku podelil je cesar avstrijski red železne krone prve vrste. To kaže, da odnošaji mej novo rumunsko vlado in Avstro-Ogersko neso baš slabi. Kacega posebnega političnega pomena pa to odlikovanje najbrž nema.

Sebranje bolgarsko je v zadnjem zasedanju dovolilo vladi precejšen dispozicijski zaklad, zato sta pa z vladno podporo začela izhajati dva nova lista „Svobodno Slovo“ v Nikopolu in „Iztok“ v Ruščuku. Mej Radoslavova listom „Narodni Prava“ in Makedonijo ter vladnimi listi je zadnji čas hud

krije dvor, da si niso inace rekali, nego „Pane kochanku“. Vse jedno je bilo panu Karlu Radzivilu: kralj z zlato glavo, ali ubog plemič, kateri s palašem ob strani sam orje svojo njivo — vsak mu je bil prosto „Pane kochanku“!

In imel je često pri sebi pane brate, vabil je k sebi včasih po dva, tri, da i štirikrat po vrsti. Pili so, jedli, zabavali se — v postu so molili. Toda niti takrat ni bilo dano malej šlahi na Litvi, da bi sama bodila na gostije in bi pri tem vzajemno ne vabila k sebi. To je bilo že tako urejeno: kdor je bil danes gost, hotel je biti jutri gospodar.

In baš ta okolnost je izpodnesla marsikateremu šlahčiču noge. Vabljen vedno in vedno od velikega hetmana, klical je tudi in vabil številne družbe za svoj skromen prag. Tako je izdal za svoje marsikateri zlat.

In bil je tudi neki šlahčič, kateri se je često veselil pri panu Karlu Radzivilu in vzajemno sicer tudi pri sebi pogosto gostil plemiče, kar ga je naglo skoro popolnoma pripravilo v siromaštvo.

„Pane kuchanku!“ reče ta šlahčič nekega dne zopet panu Radzivilu, „pridi pod mojo streho, hočem te počastiti.“ Pri tem se je šlahčič oddahnil.

(Dalje prih.)

prepir, ki se bode končal najbrž s tem, da bodo zopet katerega imenovanih opozicijskih listov zatrli.

V Moskvi mislijo osnovati slovanski klub, katerega pravila so se že predložila ruski ministru notranjih zadev v potrjenje. Klub bode osnoval slovansko knjižnico in čitalnico, v kateri bodo članom na razpolaganje razni slovanski listi, podpiral bode Slovane prihajajoče v Moskvo in slovanske dijake in skrbel zato, da se rusko občinstvo bolj seznanja z ostalim Slovanstvom.

Volitve za nemški državni zbor so se najbrž zaradi tega tako hitro razpisale, ker vlada nema upanja, da bi sedanji zbor vsprejel zakon proti socializmu. Novi državni zbor se bo sklical kmalu po volitvah in se mu bode predložil zakon proti socializmu.

Parnellov odbor bode v kratkem izdelal poročilo svoje in je izročil predsedniku angleške spodnje zbornice. Ko se zopet snide angleški parlament, prišlo bode to poročilo v javnost, ki je plod nenavadno dolge pravde. Posebnega zanimanja najbrž ne bode vzbudilo, ker se že več mesecev angleško občinstvo za to pravdo dosti ne briga. — Vlada angleška hoče baje parlamentu predložiti zakon, da se odpravi šolnina na vseh šolah.

Dopisi.

Iz St. Jurija pri Kranji 12. januarja. [Izv. dop.] Južni veter je potegnil. Imeli smo dva prav gorka dneva. Vrelci in potoki so prosti ledu in veselo šumljajo po beli livadi. Drevje, katero je bilo vse v ivji, stoji golo. Poglejmo malo po sadnem vrtu! Lahko se prepričamo, je li kaj zalege škodljivega metulja belina? Da, kamorkoli pogledaš, vidiš polno zapredkov tega škodljivca, a roka, zati rati jih, ne gane se nobena! Ko pride majnik, mislili bomo zopet, če bomo ogledovali sadno drevo, da se bliža božič. Na delo tedaj, gospodarji! Ne tožite, da nemate opravila! Poglejte na vrt, stopite na „vzare“ in delo se vam pokaže!

Županstvo, ti pa bodi vsaj v tem slučaju neizprosljivo! Natanko morajo izvesti lastniki zemlje, kar zakon veleva. In to vsi! Kaj pomaga, ako kdo skrbno otrebi svoje drevje pogubonosne zalege, njegov zanikrni сосед pa ne? Vidite, kako drago so prodajali jabolka, po dve za 5 kr., vi jih pa še svojim otrokom za „Miklavževno“ niste mogli dati.

Kaj vam je pomagalo tarnanje, da vam je „črv“ pšenico in druge pridelke podjedel, če se niste zmenili, ko je pred leti črna vojska hroščev frčala okrog vaših glav, da, celo posmehovali ste se onim, ki so jih hoteli pokončavati? Kmetovalec, pomagaj si sam in Bog ti pomore!

Od županstva baš tudi v tem slučaju ne pričakujemo dosti pomoči, kakor se tudi radi vode od te strani nič ne stori, ker je sploh znano, da sedanji župan, sicer poštenjak skozi in skozi, ravno s št. Jurijem bolj po mahehinje ravna. Voda nam priteče z Luž in iz Srednjevasi le takrat, kadar Bog hoče — pardon — kadar jo pusté lastniki poleg vodotoča ležečih travnikov. Župan se za to ne zmeni, ker tudi njegovim travnikom je treba — moče. — Šenčurci pa sploh zaslužijo tak občinski zastop, ker so za časa volitve bili toliko malomarni! Dixi!

Domače stvari.

— (Presvetli cesar) podaril je krajnemu šolskemu svetu v Podkloštru na Koroškem za vodovod v šolo 300 gld.

— (Gosp. Roman Gramposchich) polkovnik in deželni žandarmerijski poveljnik štajerski, ki je več let v Ljubljani bival, dobil je red železne krone tretje vrste.

— (Gospod Fr. Gestrin) znani pisatelj slovenski, odpotoval je danes v Gorico, da bode ondu kot suplent nadomestoval gosp. poslanca Spinčiča, ki mora kot deželni odbornik bivati v Poreči.

— (Deželnozborske volitve na Štajerskem) vršile se bodo, kakor javljajo nemški listi, meseca junija.

— (Hrvatski sabor) imel bi se sniti dne 20. t. m., a je zopet odložen do 20. februarja. V nekem listu smo čitali, da je temu uzrok hripa.

— (Hrvatska hipotečna banka) konstituirala se bode začetkom prihodnjega meseca. V nas pa je menda še ni treba, ka li?

— (Zabavni večer „Pisateljskega društva“) odloži se do časa, ko bodo zdravstvene razmere v Ljubljani ugodnejše.

— (Zdravniki Ljubljanski) so dobili od magistrata ukaz, da morajo redno poročati, koliko je na hripi bolnih ljudi. Ker pa večina na hripi

obolelih ne pokliče zdravnika, ne bode se iz teh izkazov pozvedlo pravo število od te bolezni popadenih, izvzemši javne zavode, ki so pod posebnim nadzorstvom.

— (Klub slovenskih biciklistov) ima jutri v sredo svoj „jour-fixe“ v restavraciji „Pri Slonu“. Začetek ob 8. uri zvečer.

— (Občni zbor slov. delav. pevskega društva „Slavec“,) ki se je vršil v nedeljo, dne 12. t. m. v gostilni pri „Zvezdi“, bil je dobro obiskan. Gospod predsednik Valentinčič otvori občni zbor, pozdravi društvenike in omeni važnosti preteklega društvenega leta. Po nagovoru predsednikovem prebere namesto obolega tajnika, gosp. Pajka, natančno sestavljeno poročilo o društvenem delovanju gosp. Slatnar. Poročilo to vzame se z obćim odobravanjem na znanje. Gosp. blagajnik Dekval poroča o društvenem premoženju: Dohodkov 1083 gld. 63 kr., stroškov 1058 gld. 35 kr., preostanka 25 gld. 28 kr. Gosp. revizor Vidmar naznanja, da se je blagajnica našla v popolnem redu, istotako arhiv, o katerem je jako vestno poročal arhivar, gosp. Dražil. Pri volitvi novega odbora bili so naslednji gospodje voljeni v odbor: Ignacij Valentinčič predsednikom, Ivan Dražil podpredsednikom, Anton Slatnar tajnikom in Franjo Dekval blagajnikom. Dalje kot odborniki: Josip Pavšek, Vekoslav Jeršek, Anton Kaučič, Mihael Jeločnik in A. Mayer. Revizorjema gospoda Fr. Trampuš in Josip Verovšek. Sklenilo se je razen družega, da se tudi letos priredi običajna „Slavčeva“ maškarada, kolikor mogoče sijajno, ter so bili v pomnoženi odbor voljeni gospodje: Bajec, Gjud star., Pavšek ml., Perdan, Zalaznik. — Imena novo izvoljenih gg. odbornikov so nam porok, da bode „Slavec“ tudi v bodoče tako hvalevredno in uspešno deloval, kakor doslej.

— (V deželni vinarski, sadjarski in poljedeljski šoli na Grmu) je letos 23 učencev, 12 stipendistov, 11 pa plačujočih. Število učencev torej raste vsako leto v dokaz, da kmetstvo ljudstvo čedalje bolj spoznava koristi te šole.

— (Premije za cepljenje osepnice.) Notranje ministerstvo je po predlogu kranjskega deželnega zdravstvenega sveta nakazalo premije za uspešno cepljenje osepnice okrajnim ranocelnikom: R. Lukešu v Tržiči, J. Dominiku v Prevojah in K. Peternelu na Vrhniki.

— (Družba sv. Cirila in Metoda) izdala je IV. zvezek svoje knjižnice. Zvezek ta ima naslov „Junaki“, obseza 88 str. in prinaša nastopno gradivo: Anton Usar, duhovnik junak. Jožef Nadrab, prostak 17. polka. Ivan Vučkovič, grenadir 47. polka. Matija Pavlin, trobec 9. lovskega batalijona. Ivan Marinič, prostak 22. polka. Korporal Suhanski 7. polka. Srčne Blejke. Pešec France Lavrenčič reši svojemu stotniku življenje. Junaška žena. Fantje junaki. Jurče volkovom kos. France Gornik iz Slovenskih Goric si zasluži srebrno svetinjo. Korporala France Rostar in Karol Stoj 22. polka. Jožef Lužar in Mihael Bihanec 47. polka. Bitva pri Ajdovščini 6. septembra leta 394. po Kristu. Boj v Boiški soteski leta 1797. Turki pred Radgono. Kako so pregnali Avstrijci leta 1813 Francoze s Trbiža. Stotnik Ignacij Medved. Kako so napadli Avstrijci Ljubljano 27. junija 1809. Boj pri Črnuškem mostu l. 1813. Kako je ujel princ Evgen francoskega generala v njegovi lastni trdnjavi. Matija Črné in 17. polk pred Milanom l. 1848. Kako je spodil stotnik Lazarič l. 1813. Francoze iz Istre.

— (Črnogorski knez Nikola,) ki se je z izrednim uspehom poskušal na liričnem in dramatičnem polji, zložil je preteklo leto izvorno pesniško povest iz črnogorskega življenja. Ta povest je pod imenom „Hajdana“ izšla v državni tiskarni na Cetinji in je prvo večje delo knezevo na epičnem polji. Pesem deli se v 11 poglavij in tiskana knjiga obsega na sedem pol.

— (Razkralj Milan) biva sedaj v svetovno zloglasnem igrališči Monte Karlo. Kaj ga je tjakaj vleklo, to bodo naši čitatelji brez težave pogodili.

— (O nezgodi na kolodvoru v Borovnici), katero smo včeraj omenili, dobili smo danes naslednje izvestje: Danes 13. t. m. zjutraj proti 6. uri, ko so bili trije vlaki na tukajšnjem kolodvoru, povozil je s praznim strojem tukajšnji strojevodja Č. nadsprevodnika Hauserja tako nesrečno, da je takoj na lici mesta izdihnil dušo. Hauser zapustil je vdovo z otroci. Truplo pokojnika prenesli so takoj v tukajšnjo mrtvašnico.

— („Popotnik“) Časopis za učitelje in prijatelje šole in glasilo „Zaveze slovenskih učiteljskih društev v Ljubljani“ ima v svoji prvi letošnji številki nastopno vsebino: Našim prijateljem in znancem. — Kako bi si slovenski učitelji materialno opomogli? — O lepoznavstvu I. (J. Klemenčič). — Značaji. Fr. Brežnik. — Književno poročilo. — Pedagogički razgled. — Listek. — Društveni vestnik. — Dopisi in druge vesti. — Razno-ternosti. — Razpisi natečajev.

— (Goriške čitalnice novi odbor) sestavljen je tako: G. prof. Šantel predsednik, G. Eržen blagajnik. Odborniki so gg. Mercina, E. Klavžar, Sivec, A. Kragelj, Rudež, Fajgelj in A. Gabršček, namestnika gg. Ferfila in Pirjevec.

— (S Slapa) na Vipavskem: Tudi v našem okraju je hripa, poleg nje pa še drugih boleznij, tako da jih izmej 12.000 prebivalcev vedno okolu tisoča brezuspešno na zdravnika čaka. Imamo sicer izvrstnega zdravnika, g. dr. Kendo, pa on že dva meseca sam težko bolan leži. Ponavlja se sm o poslalo vsaj za dobo splošne bolezni kacega zdravnika, a vse prošnje so zaman, 12 tisoč prebivalcev mora biti brez zdravnika, hočeš ali nečeš. — Veliko veselja vzbudila je v nas vest, da okrajni glavar Schwarz ostavi Postojino in veselimo se miru, ki smo ga pod njegovim prednikom uživali.

— (V Celovci) bil je v nedeljo zjutraj na vrtu vojaške bolnice mej nekim poročnikom in nekim medicincem dvoboj na samokrese. Medicinac ustreljen je v trebuh in ni upanja, da bi ozdravel.

— (Nove cerkvene sklade.) V tiskarni Miličevi v Ljubljani izšel je ravnokar zvezek cerkvenih skladb pod naslovom: „Offertoria pro festis majoribus anni. Edidit societas archidioeceseos goritiensis A. S. Caecilia nuncupata. Labaci. Typis J. R. Millie. 1889.“ Delo obseza na 24 str. devetnajst skladb, katerih je 11 zložil g. Danilo Fajgelj, 7 g. J. Laharnar, jedno pa g. J. Kokošar. Vnanja oblika je izredno lepa, oceno notranje vrednosti pa prepuščam o strokovnjakom.

— (Vabilo) k plesnemu venčku, katerega napravijo strojni ključarji c. kr. priv. južne železnične kurilnice v Ljubljani v soboto dne 18. prosinca 1890 v Schreinerjevi pivarni. Svirala bode gledališka godba. Blagajna se otvori ob 7. uri. Začetek ob 8. uri zvečer. Ustopnina 40 kr. za osobo. Prosi se uljudno priti v navadnej toileti. Odbor.

— (V Pazinu) razpisano je mesto občinskega zdravnika z letno plačo 1200 gld. in drugimi dohodki kot zdravnik [državne železnice na progi Kanfanar-Lupoglava, pri sodnih komisijonih itd. Občinski zdravnik ima dolžnost zdraviti siromašne bolnike in voditi občinski zdravstveni urad. Za pohode bolnikov izvan Pazina in za druga opravila povračali se mu bodo potni troški. To mesto je v narodnem oziru zelo važno in želeli je, da bi je prevzel kak naroden zdravnik. Prošnje, v katerih je dokazati znanje hrvatskega ali slovenskega jezika in italijanščine, naj se dološljejo do konca t. m.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Rim 13. januarja. Cavallotti napovedal interpelacijo o postopanju avstrijskih uradnikov proti Italijanom v Trentinu in na Primorskem.

Peterburg 13. januarja. Povodom noveletnega praznika podelil car mnogo odlikovanj. Odlikovanih je več ministrov. Časniki bavijo se v svojih noveletnih razpravah večinoma z notranjimi zadevami.

Beligrad 13. januarja. Mej priseljenci Črnogorci v Kruševačkem okraju začel je legar (typhus).

Lizbona 13. januarja. Vse ministerstvo dalo svojo ostavko.

Pariz 13. januarja. Iz Montaubana se javlja: Gledališče Sabatier danes zjutraj pogorelo. Ostale so samo gole stene.

Saint Louis 13. januarja. Pet minut trajajoč vrtinec napravil včeraj popoldne veliko škode. Mnogo prodajalnic, poslopij in cerkva močno poškodovanih. Kolikor doslej znano, ubite so tri osebe, več pa je ranjenih. Tudi v Memphisu in drugih krajih proti zahodu bil je jednak vihar. Veliko oseb je ranjenih.

Pariz 14. januarja. Tukajšnji časopisi soglasno grajajo osorno postopanje Angleške

nasproti Portugalski kot rušenje Berolinskih konferenčnih sklepov.

Madrid 14. januarja. Poslednje izvestje: Stanje kraljevo nespremenjeno. Zdravje se boljša.

Charleroi 14. januarja. Delodajalci na svojem shodu vsprejeli zahteve delavcev: Delo se skrajša za jedno uro, mezda pa polagoma zviša. Strajk je končan. Delo v sredo zopet prične.

Razne vesti.

* (Nova imena dnevom in mesecem.) Nova braziljska vlada je baje premenila imena dnem in mesecem. Nedelja se sedaj imenuje v Braziliji humanidi, dan človekov; ponedeljek maridi, dan soprogov; torek patriidi, dan očetov; sredo filidi, dan sinov; četrtek fratridi, dan bratov; petek domidi, hišni dan; sobota pa matridi, materin dan. Meseci se pa imenujejo: Mojses, Homer, Aristotel, Arhimed, Cesar, apostel Pavel, Karol Veliki, Dante, Guttenberg, Shakespeare, Descartes in Friderik Veliki.

* (Blagajnik sirotinskih denarjev) v Jagru je Lorenc Lörenczi poveril 5000 gld. in izginil. Nepošten blagajnik je pa zadnje dni pisal nekeje banki v Budimpešti, da izroči njegovej rodbini 3000 gld., katere je pri njej naložil za rčer svojo. Banka je njegovo pismo izročila Jagerskemu sirotinskemu oblastvu, ki je takoj konfiskovalo omenjeni denar. Pismo je bilo odposlano v Miskolczi. Potem je pisal znancu, da naj se potegne, da njegova rodbina dobi omenjeni denar. Ko ni to nič pomagalo, se je obrnil s prošnjo do cesarja, proseč vladarja, da se usmili njegovega otroka in odredi, da se izplača denar hčeri njegovi. Kabinetsna pisarna je prošnjo izročila državnemu pravdnikstvu v Jagru, kjer se je konstatovalo, da je podpis na prošnji zares Lörenczijev.

* (Japanski princ nemški pomorski kadet.) Japanski princ Jamaschina, bližnji sorodnik cesarjev, je na potu v Nemčijo in misli ustopiti v nemško pomorsko kadetno šolo v Kielu.

* (Najbogatejši mož na svetu.) Paznik prisilne delavnice v Korneuburgu Josip Rabl se je zadnje dni začel kaj čudno vesti. Domišljeval se je, da je najbogatejši mož na svetu, ki je vajen jesti le iz zlatih krožnikov in skled, ter je zahteval, da mu pripravijo za kosilo pečenko iz čistega zlata. Zdravniki so spoznali, da je zblaznel, in odvedli so ga v blaznico.

* (Dolgo spanje) V Ferto St. Miklos na Ogerskem je te dni nek mož jako trdno zaspal. Spal je nepretrgano šest dnij in šest nočij. Še le sedmi dan se je posrečilo vzbuditi ga iz sladkih sanj.

* (Dva vlaka) sta trčila dne 3. t. m. na kolodvoru v Sadovi. Osojni vlak se je pol minute prezgodaj odpeljal in je na križanji tirov zadel v zadnjih pet vagonov prihajajočega tovornega vlaka. 3 vagoni tovornega vlaka so zdrobljeni. Ljudij ni nobeden poškodovan.

* (Oglavljenje puntarja.) V Hanoi v Tonkingu so dne 7. novembra oglavili puntarja Doi Vana. O tem dogodku se poroča iz Tonkinga nastopno: Ko so puntarja obsodili, zaprli so ga v leseno kletko in nosili po mestu. Potem so ga zaprli zopet v ječo in postavili na vidnem mestu morilni oder. Ko so potem iz ječe puntarja v kletki prinesli na morišče, so morilni oder obstopile čete. Obsojenec se je tresel, ko mu odpro kletko. Kmalu se je pa obrabil. Ukazali so mu poklekniti, kar je tudi storil. Sedaj so mu še jedenkrat prečitali rzsodbo. Na to mu je rabelj odsekal glavo in pokazal narodu. Potem so glavo deli v lonec in jo vozili po deželi ter kazali ljudem. Truplo so pa vrgli v vodo, da ni moglo biti pokopano, kar je v očeh Anamcev še hujše nego usmrčenje. Tako se je Francija na daljšem vzhodu znebila jednega nasprotnikov svojih.

* (Koliko se porabi „šminke“ v Ameriki.) Nek ameriški statistikar je izračunal, da bi se dalo za svoto, katero porabijo ameriške gospe in devojke za lepšanje obrazov slednje leto, spleškati 37.000 hiš, če se stroški za slednjo hišo računajo na 150 gld.

Za vnanjo porabo. Pri protinu in trganji, bolečinah po udih in vsakovrstnih unetjih pokazalo so je posebno uspešno Moll-ovo „Francosko žganje“. Steklenica stane 90 kr. Vsaki dan ga razpošilja po poštne povzetji A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom.

12 (55-17)

„LJUBLJANSKI ZVON“

stoji
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tujci:

12. januarja.

Pri **Slonu:** Andolšek iz Gradca — Bauer, Färber, Schaupt, Semen, Klinger z Dunaja. — Broglie iz Karlsruhe. — Sladek iz Frohnsdorfa.

Pri **Maité:** Klavda iz Skofje Loke. — Elberwein iz Beljaka. — Kellner, Srivien, Baumgarten z Dunaja. — Javornik iz Kostanjevice. — Berger iz Frankobroda. — Filip iz Dombovara.

Pri **avstrijskem cesarju:** Craigher, Moro iz Ita lije. — Scholler iz Kroke. — Megušar iz Prage.

Pri **južnem kolodvoru:** Heu iz Maribora. — Solaker iz Novega mesta. — Tschemer iz Borovelj. — Garzarolli iz Postojne.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opa-zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem-peratura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
13. jan.	7. zjutraj	734.9 mm.	-3.4° C	sl. vzh.	megla	0.00 mm.
	2. popol.	736.2 mm.	2.8° C	sl. zah.	jas.	
	9. zvečer	739.3 mm.	0.0° C	sl. zah.	jas.	

Srednja temperatura -0.2, za 2.4° nad normalom.

Dunajska borza

dné 14. januarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 88.25	gld. 88.20
Srebrna renta	88.30	88.40
Zlata renta	109.95	110.10
5% marcna renta	101.85	101.95
Akcije narodne banke	929.—	931.—
Kreditne akcije	325.50	327.40
London	117.90	117.85
Srebro	—	—
Napol	9.32 1/2	9.32
C. kr. cekini	5.56	5.55
Nemške marke	57.60	57.60
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	133 gld. — kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	174
Ogerska zlata renta 4%	101	75
Ogerska papirna renta 5%	99	40
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	122
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	116	75
Kreditne srečke	100 gld.	181
Rudolfove srečke	10	19
Akcije anglo-avstr. banke	120	156
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	—	—

Lekarna Trnkoczy

zraven rotovža v Ljubljani

prodaja in vsak dan s prvo pošto razpošilja

najboljša domača zdravila.

MARIA-ZELLER
TROPFEN
NUR ECHT BEI
APOTHEKER TRNKOCZY
LAIBACH 4 STÜCK 20.

Marijateljke kapljice za želodec

katerim se ima na tisoče ljudi zahvaliti za zdravje, imajo izvrsten uspeh pri vseh boleznih v želodeci in so neprekosljivo sredstvo zoper: pomanjkanje slasti pri jedi, slab želodec, urak, vetrove, koliko, zlatenico, bljuvanje, glavoból, krč v želodeci, bitje srca, zabasanje, bolezn na vranici in na jetrih, zoper zlato žilo in zoper gliste.
1 steklenica velja 20 kr., 1 tucat 2 gld., 5 tucatov samo 8 gld. (1033-5)

VIZITNICE

priporoča

NARODNA TISKARNA

v Ljubljani.

Priznано najizvrstnejši parfumi za žepne robove i. t. d. so:

Lohse-ov Extraits quadruples.

Lohse-ove šmarnice

Lohse-ov Heliotrope blanc

Lohse-ova zlata lilija.

Novo!! Lohse-ov Peau d'Espagne. Novo!!

Gustav Lohse, 46 Jäger-Strasse, Berlin,

dvorni parfumeur. (719-28)

■ Dobivajo se v vseh prodajalnicah parfuma in galanterijskega blaga. ■

V „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani

prodajajo se

Jurčičevi zbrani spisi

po znižani ceni.

1. zvezek: Deseti brat. Roman.
2. zvezek: I. Jurij Kozjak, slovenski janičar. Povest iz 15. stoletja domače zgodovine. — II. Spomini na deda. Pravljičice in povesti iz slovenskega naroda. — III. Jesensko noč mej slovenskimi polharji. Črtice iz življenja našega naroda. — IV. Spomini starega Slovenca ali črtice iz njegovega življenja.
3. zvezek: I. Domen. Povest. — II. Jurij Kobila. Izvirna povest iz časov lutrovske reformacije. — III. Dva prijatelja. — IV. Vrban Smukova ženitev. Humoristična povest iz narodnega življenja. — V. Golida. Povest po resnični dogodbi. — VI. Kozlóska sodba v Višnji Gori. Lepa povest iz stare zgodovine.
4. zvezek: I. Tihotapec. Povest iz domačega življenja kranjskih Slovencev. — II. Grad Rojinje. Povest za slovensko ljudstvo. — III. Klosterski žolnir. Izvirna povest iz 18. stoletja. — IV. Dva brata. Resnična povest.
5. zvezek: I. Hči mestnega sodnika. Izvirna zgodovinska povest iz 15. stoletja. — II. Nemški valpet. Povest. — III. Sin kmetskega cesarja. Povest iz 16. stoletja. — IV. Lipe. Povest. — V. Pipa tobaka. Povest. — VI. V vojni krajini. Povest.
6. zvezek: I. Sosedov sin. — II. Moč in pravica. — III. Telčija pečenka. Obraz iz našega mestnega življenja. — IV. Bojim se te. Zgodovinska povest. — V. Ponarejeni bankovec. Povest iz domačega življenja. — VI. Kako je Kotarjev Peter pokoro delal, ker je krompir kradel. — VII. Črta iz življenja političnega agitatorja.
7. zvezek: I. Lepa Vida. Roman. — II. Ivan Erazem Tattenbah. Izviren historičen roman iz sedemnajstega veka slovenske zgodovine.
8. zvezek: I. Cvet in sad. Izviren roman. — II. Bela ruta, bel denar. Povest.

Zvezek po 60 kr., eleg. vezan po 1 gld. Pri vnanjih naročilih velja poštnina za posamični nezvezani zvezek 5 kr., za vezani 10 kr.

Dijaki dobivajo Jurčičeve „Zbrane spise“ po 50 kr. izvod, ako si naročé skupno najmanj deset izvodov.

Prodajajo se v (37-40)

„NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani,

Gospodske ulice 12.

Gospodske ulice 12.

Dr. Friderik Lengiel-ov

Brezov balzam.

Že sam rastlinski sok, kateri teče iz breze, ako se navrta njeno debló, je od pamtveka znan kot najizvrstnejše lepotilo; ako se pa ta sok po predpisu izumitelja pripravi kemičnim potom kot balzam, zadobi pa čudovit učinek.

Ako se namaže zvečer z njim obraz ali drugi deli polti, ločijo se že drugi dan neznačne ruskine od polti, ki postane vsled tega čisto bela in nežna.

Ta balzam zglađi na obrazu nastale gube in kožave pike ter mu daje mladostno barvo; polti podleže beloto, nežnost in čvrstost; odstrani kaj naglo pege, žoltavost, ogerce, nosno rudečino, zajedce in druge nesnažnosti na polti. — Cena vrču z navodom vred gld. 1.50.

Zaloga v Ljubljani pri U. pl. Trnkoczy-ji, lekarji. (179-21)

ČEBELNO-VOŠČENE SVEČE

prodaja

PAVEL SEEMANN v LJUBLJANI.

(1045-5)